

[Startside](#) > ... > [Familiereftige Forhold Og Arv](#) > [Arv](#) > [Arv](#) > [Germany](#)

Arv

 Tyskland

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Dette sammendrag blev lavet i samarbejde med [Notarrådet i EU \(CNUE\)](#).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Et testamente kan oprettes på to måder: som et håndskrevet testamente eller som et offentligt testamente.

Et egenhændigt testamente kan kun oprettes af personer, der er fyldt 16 år (§ 2229, stk. 1, i den civile lovbog), og det skal være håndskrevet i sin helhed og underskrevet. Hvis testamentet er skrevet på skrivemaskine eller computer, eller hvis underskriften mangler, eller er det blevet optaget på et bånd, er testamentet ugyldigt med en virkning, at de legale arvinger bliver arveberettigede, medmindre der foreligger et andet gyldigt testamente, hvori arven fordeles anderledes. Med henblik på anvendelse som bevis er det ligeledes vigtigt, at arvelader underskriver testamentet med sit fulde navn (dvs. fornavn og efternavn), således at der ikke kan opstå tvivl om, hvem der har oprettet testamentet. Endelig kan det stærkt anbefales at angive tid og sted for udfærdigelsen. Dette er vigtigt, fordi et tidligere testamente – helt eller delvis – kan ophæves af et nyt. Mangler datoen på et eller måske begge testamenter, er det ofte umuligt at sige, hvilket der er det nyeste og skal betragtes som gyldigt.

Giftede par og registrerede partnere kan også oprette et fælles håndskrevet testamente. I så fald skal begge ægtefæller eller registrerede partnere underskrive det testamente, der er oprettet i fællesskab eller af en af parterne.

Hvis man vil være sikker på ikke at begå fejl ved udarbejdelsen af testamentet, kan man oprette et offentligt testamente (også kaldet et notartestamente). Dette sker på en sådan måde, at arvelader udtrykker sin sidste vilje mundtligt over for notaren, der derefter opretter og underskriver testamentet.

En arvepakt skal indgås for en notar under tilstedeværelse af begge parter.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

For at imødegå risikoen for, at et håndskrevet testamente bortskaffes, går tabt eller bliver glemt efter en persons død, kan det ofte anbefales (men er ikke obligatorisk) at indgive testamentet til byretten (Amtsgericht), så det kan deponeres sikkert. Et notartestamente opbevares altid i særlig sikkerhed hos retterne. Det samme gælder en arveaftale, medmindre aftaleparterne specifikt bestemmer, at det ikke skal deponeres ved retten. I så fald deponeres dokumentet hos notaren i stedet. Testamenter og arveaftaler, som opbevares i notarens arkiv, åbnes, når den person dør, der har truffet de deri indeholdte dødsdispositioner (den person kaldes i loven for "arvelader").

Efter den 1. januar 2012 er alle testamenter, der er oprettet for en notar, blevet opbevaret i centralregistret for testamenter, der forvaltes af forbundsnotarkammeret (Bundesnotarkammer). Kun de oplysninger, der er

nødvendige for at finde testamentet, registreres (registreringsoplysninger). Testamentets indhold registreres ikke i centralregistret for testamenter. Registreringsoplysningerne for så vidt angår dødsdispositioner, som blev foretaget før denne dato, er blevet overført til centralregistret.

Som registermyndighed underrettes forbundsnotarkammeret om alle indenlandske dødsfald, og det underretter den kompetente skifteret (Nachlassgericht) om, hvilke dispositioner der er registreret, og hvor disse er deponeret.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodiespositioner (f.eks. tvangsarv)?

De pårørende kan gøres arveløse ved et testamente. Det er dog altid blevet betragtet som urimeligt, hvis den efterlevende ægtefælle, børn og børnebørn eller forældre slet ikke skulle arve noget, når de uden den testamentariske bestemmelse faktisk ville have været legale arvinger. På grund af deres officielt anerkendte og retsligt fastslåede underholdspligt, gør det samme sig gældende for efterlevende registrerede partnere af samme køn. Af den grund får denne snævert definerede persongruppe ifølge loven en såkaldt tvangsarv. Personer, der er berettigede til tvangsarv, har ret til at kræve en kontant betaling fra arvingerne svarende til halvdelen af værdien af arvelodden.

Eksempel: Arvelader overlever af sin mand, som hun har levet i akkvisitionsfællesskab (*Zugewinnngemeinschaft*) med [hvorefter hver ægtefælle bevarer ejerskabet til sin egen formue, men forøgelsen i den kombinerede nettoværdi af ægtefællernes formue i løbet af ægteskabet fordeles ligeligt] og en datter. I sit testamente indsatte arvelader sin mand som enearving. Boet er på 100 000 EUR. Datterens tvangsarv fastsættes til $\frac{1}{4}$ (mens hendes legale arvelod er $\frac{1}{2}$ i konkurrence med ægtemanden, der levede sammen med arvelader i akkvisitionsfællesskab). For at beregne den sum penge, datteren har ret til, skal tvangsarvebrøken ganges med værdien af boet på arvetidspunktet. Det betyder, at datteren kan kræve en tvangsarv på 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR) fra ægtemanden.

Arveladere kan ikke gøre dette krav illusorisk ved at indsætte tvangsarvinger i deres testamenter, men kun tildele dem under halvdelen af deres legale arvelod. I sådanne tilfælde har tvangsarvingen ret til et supplerende beløb for at bringe deres tvangsarv op på halvdelen af den legale arvelod (*Pflichtteilsergänzungsanspruch*).

Eksempel: I sit testamente har arvelader indsat sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sin datter som arvinger, således at de står til at arve henholdsvis $\frac{7}{8}$ og $\frac{1}{8}$ af hans bo. Boet er på 800 000 EUR. Brøken til fastsættelse af datterens tvangsarv er $\frac{1}{4}$ (= 200 000 EUR). Da hun er medtaget i testamentet og således allerede står til at arve 100 000 EUR ($\frac{1}{8}$ af 800 000 EUR), har hun kun ret til et supplerende beløb til at dække mankoen (100 000 EUR).

Krav på tvangsarv skal gøres gældende senest tre år efter, at eventuelle tvangsarvinger får kendskab til arven og den bestemmelse, hvorefter de bliver forfordelt, og under alle omstændigheder senest 30 år efter arvetidspunktet.

Arvinger kan anmode om henstand med udbetaling af tvangsarven, såfremt en omgående opfyldelse af kravet ville ramme dem urimeligt hårdt. Lovens eksempel er et scenario, hvor det ellers ville være nødvendigt at sælge familiens hjem. Ikke desto mindre skal der stadig tages behørigt hensyn til de(n) arveberettigedes interesser. Udsættelse betyder, at tvangsarvelodden ikke skal udbetales med det samme. Det er op til retten i hvert enkelt tilfælde at afgøre, hvor længe tvangsarvelodden kan udsættes, og om der skal kræves sikkerhed for kravet om tvangsarv.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodiesposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger et testamente eller en arveaftale, gælder bestemmelserne om legal arv.

Ifølge tysk arveret er kun slægtninge egentlige arvinger, dvs. personer med samme forældre, bedsteforældre eller oldeforældre som arvelader samt personer, der har fjernere forfædre til fælles med arvelader. Følgende personer anses ikke for slægtninge og er derfor udelukket fra at tage legal arv: f.eks. svigermor, svigersøn,

stедfar, stедdatter, tante, der er gift med arveladers onkel, og onkel, der er gift med arveladers moster/faster ansat, fordi arvelader ikke havde nogen fælles forfædre med dem.

Slægtsskabet kan også opstå som følge af adoption. En adoption medfører nemlig som udgangspunkt, at barnet får et omfattende lovbestemt slægtskabsforhold til adoptanten og dennes pårørende med alle rettigheder og forpligtelser. Derfor har adoptivbørn som regel de samme rettigheder som biologiske børn (der kan være særlige betingelser, hvis myndige "børn" adopteres).

Ægtefæller er en undtagelse til princippet om, at kun slægtninge er arveberettigede. Skønt de normalt ikke er i familie med hinanden og således ikke har fælles forfædre, har de stadig en selvstændig ret til at tage arv efter deres ægtefælle eller deres partner. Hvis ægtefællerne bliver skilt, bortfalder arveretten. På visse betingelser gælder dette også for ægtefæller, som endnu ikke er skilt, men bor hver for sig.

Efter de arveretlige regler har registrerede partnere de samme rettigheder som ægtefæller. Der er derimod ingen lovfæstet arvet ved andre former for samliv.

Arveretten for slægtninge:

Ikke alle slægtninge har de samme arverettigheder. I loven er de delt op i arvinger i forskellige klasser:

1. Arveklasse

Arvingerne efter den såkaldte 1. arveklasse. Arvinger i første arveklasse omfatter kun efterkommere af afdøde, dvs. børn, børnebørn, oldebørn osv.

Børn uden for ægteskab er legale arvinger efter deres mødre og fædre og deres respektive slægtninge. Der gælder en undtagelse i tilfælde, hvor afdøde afgik ved døden før den 29. maj 2009, hvis det "uægte" barn er født før den 1. juli 1949.

Forudsat at der kan findes nogen, der tilhører denne gruppe af meget nære slægtninge, får ingen af de fjernere slægtninge noget og har ingen andel i arven.

Eksempel: Arvelader har en datter og mange nevøer og niecer. Nevøerne og niecerne arver intet.

Børnenes børn, dvs. børnebørn og oldebørn osv., kan normalt kun arve noget, hvis deres forældre allerede er døde eller selv har givet afkald på arven.

Eksempel: Afdøde overlever af en datter samt tre børnebørn af en søn, som allerede selv er død. Datteren får udlagt halvdelen af arven, mens børnebørnene skal dele den anden halvdel imellem sig – dvs. den halvdel, som ellers ville være tilfaldet deres far. Dette betyder, at hvert barnebarn får $\frac{1}{6}$ af arven.

2. Anden arveklasse

Arvinger efter den 2. arveklasse. Arvinger i anden klasse er afdødes forældre sammen med deres børn og børnebørn, dvs. arveladers søskende, nevøer og niecer. Igen arver arveladers forældres børn kun, hvis arveladers forældre allerede er døde. I så fald arver de den arvelod, som ellers ville være tilfaldet deres afdøde far eller afdøde mor.

Slægtninge til personer i 2. arveklasse kan kun arve, hvis der ikke er nogen slægtninge i den 1. arveklasse.

Eksempel: Arvelader overlever af en niece og en nevø. Arveladers søstre og forældre er allerede døde. Niesen og nevøen arver således halvdelen af boet hver.

Tredje og yderligere arveklasser

Den tredje arveklasse omfatter bedsteforældre og deres børn og børnebørn (tante, onkel, fætter, kusine osv.), den 4. arveklasse omfatter oldeforældre og deres børn og børnebørn mv. Arvefølgen er i det væsentlige baseret på de samme regler som for de foregående grupper. Fra og med fjerde arveklasse gælder det imidlertid, at efterkommere efter bedsteforældrenes børn ikke træder i børnenes sted, hvis børnene allerede er døde. Det er derimod de(n) person(er), der er de(n) nærmeste slægtning(e), som nu bliver enearving(er) (her sker der et skift

fra parentelarvesystemet [hvor arvefølgen går efter linealprincippet (parentela) ned fra en forfader, indtil der findes en arving] til graden af beslægtethed [som indebærer, at den nærmeste slægtning identificeres på grundlag af graden af beslægtethed]).

Følgende gælder altid: Der behøver kun være én slægtning i live i en højere arveklasse, for at alle de mulige arvinger i de efterfølgende arveklasser udelukkes.

Ægtefæller og registrerede partnere

Den efterlevende ægtefælle eller partner er, uanset hvilken formueordning der er tale om, - i konkurrence med efterkommere berettiget til $\frac{1}{4}$ og i konkurrence med slægtninge i den 2. arveklasse (dvs. afdødes forældre, søskende, nevøer eller niecer) til $\frac{1}{2}$ af den legale arv.

Hvis ægtefællerne levede i akkvisitionsfællesskab (*Zugewinnngemeinschaft*), som er den almindelige ordning, medmindre ægtefællerne har aftalt en anden formueordning som led i en ægtepagt), forhøjes førnævnte arvelod med $\frac{1}{4}$. Det samme gælder for partnere i et registreret partnerskab.

Efterlader arvelader sig hverken slægtninge i 1. eller 2. arveklasse eller bedsteforældre, er den efterlevende ægtefælle eller partner enearving.

Eksempel: Arvelader overlever af sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sine forældre. Hustruen får $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$) og forældrene - som arvinger i anden klasse - får hver $\frac{1}{8}$ af bosloden. Endvidere får hustruen (i konkurrence med eventuelle slægtninge i anden klasse eller eventuelle bedsteforældre) det, der kaldes "*Großer Voraus*", som er en ret til forlods at udtage almindeligt indbo og bryllupsgaver af boet (i konkurrence med arvinger i første klasse kan den efterlevende ægtefælle kun udtage disse genstande, såfremt han eller hun har behov for dem til en rimelig husførelse).

Statens lovfæstede arveret:

Hvis der ikke er nogen ægtefælle eller registreret partner, eller nogen med afdøde beslægtet person i live, tilfalder arven staten. Statens hæftelse er altid begrænset til boets værdi.

Yderligere oplysninger om testamenter, tvangsarv og legale arvinger kan findes i brochuren "Erben und Vererben", som justitsministeriet har udgivet - på tysk - og som kan tilgås på følgende websted https://www.bmjv.de/SharedDocs/Publikationen/DE/Broschueren/Erben_Vererben.pdf?__blob=publicationFile&v=14

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

I princippet er skifteretten ved distriktsdomstolen (Nachlassgericht beim Amtsgericht) på testators sidste bopæl i Tyskland kompetent til at behandle dødsboet.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Man kan give afkald på en arv ved at indgive en erklæring til skifteretten. Denne erklæring skal fremsættes for skifteretten, som registrerer den, eller indsendes efter attestering af en notar (se yderligere oplysninger nedenfor under punkt 8.).

En erklæring om vedgåelse af arven behøver ikke fremsættes i en bestemt form, og der er ikke behov for anerkendelse af modtagelsen. En overskridelse af fristen for afkald er tilstrækkelig til at udgøre en vedgåelse.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Man kan vedgå eller give afkald på et legat ved at erklære dette overfor legataren. Det kan være arvingen eller legataren eller dennes stedfortræder (Untervermächtnis).

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Tysk arveret omfatter ingen bestemmelse om vedgåelse af eller afkald på en tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Åbning af testamentet:

Et testamente, der er indgivet til skifteretten eller udtages fra depot, åbnes officielt af skifteretten efter arveladers død. Arvingerne vil blive underrettet herom automatisk.

Udstedelse af en arveattest (*Erbschein*):

Arveattesten er et dokument, der udstedes af skifteretten, hvori det angives, hvem der er arving(er), størrelsen af vedkommendes arvelod, arvefølgen og navnet på en eventuel bobestyrer. I henhold til tysk arveret indtræder arvingen eller arvingerne i den afdødes retlige status direkte i henhold til loven og i princippet med alle rettigheder og forpligtelser (princippet om universalarv eller rettighedssuccession). Arvebeviset kan derfor kun angive arveretten, størrelsen af arvelodden og arveretlige rådighedsindskrænkninger, men ikke bestemte aktiver. En sådan angivelse er heller ikke nødvendig, da arvingen (arvingerne) som led i bobehandlingen automatisk påtager sig alle afdødes rettigheder og forpligtelser. Den skifteret, der behandler arven, udsteder arvebeviset efter anmodning. Den, der fremsætter anmodningen, skal dokumentere, at de relevante lovpligtige oplysninger er korrekte, eller fremlægge en edsvoren erklæring om, at der ikke er grund til at betvivle oplysningernes rigtighed. Den edsvorne erklæring kan afgives for notaren eller for retten, medmindre denne funktion ifølge forskrifterne i den pågældende delstat er forbeholdt notarer. Udstedelse af et europæisk arvebevis:

Udstedelse af et europæisk arvebevis (*Nachlasszeugnis*):

Procedurene for det europæiske arvebevis er fastsat i den internationale lov om forvaltning af arvesager (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*). Det europæiske arvebevis gælder i næsten hele Den Europæiske Union (undtagelser: Danmark, Irland). Det udstedes også på anmodning af skifteretten i form af en notarbekræftet kopi med en begrænset gyldighedsperiode. Hovedformålet med beviset er at forenkle dødsbobehandlingen i EU. På grund af princippet om universalarv, der omfatter alle afdødes rettigheder og forpligtelser, registreres der ikke specifikke aktiver i et europæisk arvebevis, hvor tysk ret finder anvendelse (for så vidt angår baggrunden herfor henvises der til erklæringerne om arvebeviset ovenfor). Hvis afdøde på dødstidspunktet havde en rettighed over fast ejendom beliggende i en anden medlemsstat, fremgår det af det europæiske arvebevis, at alle rettigheder og forpligtelser vedrørende denne faste ejendom uden undtagelse er blevet overdraget direkte til arvingen eller arvingerne i henhold til loven. Angivelsen af den faste ejendom i det europæiske arvebevis er hverken nødvendig eller mulig for denne overdragelse af ejendommen.

Fordeling af aktiverne:

Hvis der er mange arvinger i boet, bliver det arvingernes fællesej. Som følge heraf må arvingerne kun i fællesskab disponere over de enkelte aktiver i boet, f.eks. ved at sælge arveladers bil, hvis der ikke længere er brug for den. De skal også forvalte boet i fællesskab. Dette giver ofte anledning til vanskeligheder, især hvis arvingerne bor langt fra hinanden og ikke kan enes. Dette "tvungne fællesskab" er normalt upraktisk, og i princippet kan hver arving anmode om, at fællesskabet opløses ved en såkaldt bodeling (*Auseinandersetzung*). Den vigtigste undtagelse: Arvelader har i sit testamente bestemt, at boet ikke må deles i en bestemt periode, f.eks. for at gøre det muligt fortsat at kunne drive en familievirksomhed.

Hvis testator har indsat en bobestyrer, forestår denne person bobehandlingen. I modsat fald vil det være arvingernes opgave. Til det formål har de lov til at søge bistand hos en notar. Lykkes det ikke arvingerne at nå

frem til at aftale, selv om de har udpeget en notar til at fungere som mellemed, er den eneste tilbageværende mulighed at anlægge sag.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Der er redegjort for reglerne om legal arv i punkt 4.

Såfremt afdøde har efterladt et testamente, har det forrang for bestemmelserne om legal arv. Det er således kun de personer, der er nævnt i testamentet, der er arveberettigede, hvis arvelader har disponeret over hele boet i sit testamente. Der er redegjort for reglerne om tvangsarv ovenfor i punkt 3.

Ved arveladers død overgår arvemassen uden videre til arvingen eller arvingerne (princippet om automatisk arvefald). Arvinger kan dog give afkald på deres arv, se punkt 8.

Arvelader kan også træffe bestemmelse om legater i sit testamente, f.eks. ved at tildele enkelte aktiver eller bestemte pengebeløb til bestemte personer. Legatarerne bliver derved ikke arvinger, idet de udelukkende erhverver et krav på at få udlagt det, som er angivet i testamentet (se ovenfor i punkt 5.3).

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arveafkald:

Arvingerne hæfter ikke for de forpligtelser, der påhviler boet, hvis de giver arveafkald inden for den fastsatte frist. Som udgangspunkt skal en arving give afkald på sin arv inden seks uger efter at være blevet underrettet om arvefaldet og grundlaget for vedkommendes status som arving, hvilket sker ved at give skifteretten meddelelse herom. Det kan enten ske mundtligt for skifteretten, som registrerer afkaldet, eller der kan indsendes en erklæring efter attesting af en notar. I sidstnævnte tilfælde er det tilstrækkeligt at indsende et brev, idet arvingens underskrift dog skal bekræftes af en notar. Afkald på eller vedgåelse af en arv er normalt bindende.

Hæftelse, hvis arven vedgås:

Hvis arvingerne vedgår deres arv, træder de retligt set i arveladers sted. Det betyder, at de også overtager gælden og - i princippet - også hæfter for betalingen heraf med hele deres egen formue.

Arvingerne kan dog begrænse deres hæftelse for afdødes gæld til den såkaldte arvmasse (Erbmasse). Det betyder, at afdødes kreditorer ganske vist kan anmelde deres krav i boet, men arvingens formue forbliver beskyttet mod sådanne krav. Arvingerne kan opnå denne begrænsning af hæftelsen på to måder. De kan enten indgive en ansøgning til skifteretten for at søge om bobehandling på kreditorernes vegne, eller de kan anlægge insolvenssag mod boet ved at indgive en anmodning herom til byretten i sin egenskab af insolvensret (*Insolvenzgericht*).

Er boet ikke tilstrækkeligt til at dække omkostningerne ved bobehandlingen på kreditorernes vegne eller til at dække omkostningerne ved insolvenssagen mod boet, kan arvingerne stadig få begrænset deres hæftelse. Hvis en kreditor anmelder et krav, kan arvingerne påberåbe sig, at midlerne i boet er utilstrækkelige til at opfylde kravet. Arvingerne kan i så fald afvise at opfylde udestående fordringer, for så vidt som arvemassen ikke rækker hertil. Arvingerne skal dog stille det, der er i behold i boet, til kreditorernes rådighed.

Såfremt arvingerne kun ønsker at undgå at blive konfronteret med gæld, som de ikke havde regnet med, behøver de blot at indlede en proklamaprocedure (*Aufgebotsverfahren*), Arvingerne kan anmode skifteretten om at udstede et præklusivt proklama, hvorved alle arveladers kreditorer opfordres til at anmelde deres fordringer til skifteretten inden for en bestemt frist. Hvis en kreditor ikke anmelder sin fordring rettidigt, må han eller hun stille sig tilfreds med det, der til sidst er til overs i boet. Proceduren kan også give arvingen klarhed om, hvorvidt der er grund til at anmode om, at boet overgår til offentlig skiftebehandling eller insolvensbehandling.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få

registreret rettigheder over fast ejendom?

I overensstemmelse med princippet om automatisk arvefald (jf. punkt 7) erhverver arvingen efter en ejer ejendomsretten til den pågældende ejendom straks ved arveladers død. Dette gør oplysningerne i det matrikelregister (tingbogen), hvor testator stadig er registreret som ejer, ukorrekte. Det er nødvendigt at indsende en anmodning om berigtigelse af tingbogen sammen med dokumentation for, at tingbogens udvisende ikke er korrekt, således at arvingen efter ejeren af en ejendom kan få adkomst som ejer. En ændring af tingbogen efter den registrerede ejers død forudsætter derfor, at der forelægges et bevis for adkomsthaverens status som arving for tinglysningskontoret (Grundbuchamt).

Inden for rammerne af den strengt formaliserede tinglysningsprocedure kan et sådant bevis i princippet kun føres ved fremlæggelse af en arveattest eller et europæisk arvebevis, hvoraf det fremgår, at adkomsthaveren er arving.

Hvis arven er baseret på en dødsdisposition i et offentligt dokument (et notartestamente eller en arveaftale), er det tilstrækkeligt at forelægge testamentet og den officielle meddelelse om, at testamentet er blevet åbnet, for tinglysningskontoret. I så fald kræves der ikke en arveattest eller et europæisk arvebevis.

Hvis en grund er genstand for et legat, sker der ingen automatisk erhvervelse af ejendomsretten efter tysk arveret. Hvis tysk arveret finder anvendelse, indføres et legat derfor hverken i et arvebevis eller i et europæisk arvebevis. Legatøren kan dog kræve, at arvingen overdrager ejendomsretten til ham. Erhvervelsen af ejendomsretten forudsætter således, at der fremlægges et notarialdokument, hvoraf det fremgår, at ejendomsretten til grunden overføres fra arvingen til legatøren. Hvis udenlandsk arveret finder anvendelse, f.eks. fordi arvelader havde sit sidste sædvanlige opholdssted i udlandet og ikke har foretaget et lovvalg, kan fremlæggelse af en arveattest eller et europæisk arvebevis undtagelsesvis også være tilstrækkeligt til at dokumentere legatørens ret. Afhængigt af situationen kan der være behov for yderligere dokumenter. For at f.eks. et handelsselskab kan registreres som arving, skal ansøgerne fremlægge bevis for deres repræsentationsbeføjelse (f.eks. officielt uddrag fra handelsregistret).

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter tysk arveret hindrer en bobehandling, at der gøres udlæg i arvingernes egne aktiver. Skifteretten skal træffe afgørelse herom, hvis en af arvingerne (arving, bobestyrer, boerhververen eller retssuccessoren) anmoder herom. Hvis en kreditor anmoder om bobehandling, skal der træffes afgørelse herom, hvis der er rimelig grund til at antage, at arvingens adfærd eller økonomiske situation bringer fyldestgørelsen af kreditorerne i boet i fare.

Bobestyreren er en officielt udpeget person, der har ansvar for at forvalte en anden persons bo, og som har status af selvstændig part i tilfælde af, at der opstår en tvist i boet. Bobestyreren opfylder sine forpligtelser i eget navn ved forvaltningen af en fremmed formuemasse, idet han varetager alle involverede parters interesser (arvinger og kreditorer). Bobehandlingen, som bobestyreren har ret og pligt til at udføre, har ikke blot til formål at bevare og øge boet, men primært at fyldestgøre boets kreditorer. Bobestyrerens hovedopgave er at sikre, at de forpligtelser, der hviler på boet, opfyldes ved hjælp af boets midler.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Ud over arvingerne selv, kurator i et gældsfragåelsesbo (se ovenfor) og bobestyreren (se nedenfor) kan en "bobeskytter" (Nachlasspfleger) blive tillagt de relevante beføjelser.

Skifteretten træffer af egen drift afgørelse om beskyttelse af boet (*Nachlasspflegschaft*), hvis der er et aktuelt behov herfor, når der er tvivl om, hvem der er rette arving, eller det er usikkert, om den pågældende vil vedgå arven. Bobeskyttelse har til formål at sikre og bevare boet af hensyn til eventuelle ukendte arvinger.

Skifteretten fastsætter omfanget af vedkommendes ansvar i overensstemmelse med det, der er påkrævet i hvert enkelt tilfælde. Kompetencen kan være ganske vidtrækkende eller kun vedrøre forvaltningen af enkelte aktiver. Han eller hun får normalt ansvaret for at finde frem til ukendte arvinger og for at beskytte og bevare boet.

I princippet skal "bobeskytteren" ikke fyldestgøre boets kreditorer, fordi han eller hun primært skal beskytte

arvingerne. Undtagelsesvis kan dennes opgaver også omfatte brug af boets midler til at dække boets gæld, hvis det er nødvendigt for en korrekt forvaltning og bevarelse eller med henblik på at undgå tab eller skade, især eventuelle omkostninger som følge af unødvendige tvister.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Testator kan i sit testamente udpege den eller de personer, der skal forestå dødsbobehandlingen. Han eller hun kan også bemyndige tredjemand, bobestyreren eller den kompetente skifteret til at udpege den eller de personer, der skal forestå (den videre) bobehandling. Bobestyrerens forpligtelser indtræder, så snart den udpegede person påtager sig hvervet.

Ifølge lovgivningen har bobestyreren til opgave at opfylde arveladers testamentariske dispositioner. Er der mere end én arving, skal han eller hun påse, at boet deles korrekt mellem dem.

Bobestyreren skal forvalte boet. Navnlig har vedkommende ret til at tage boet i besiddelse og disponere over effekterne i boet. Arvingerne har til gengæld ingen råderet over effekter i boet, som er underlagt bobestyrerens forvaltning. Bobestyreren har også ret til at indgå forpligtende aftaler på boets vegne, hvis det er påkrævet af hensyn til en forsvarlig forvaltning af boet. Han eller hun har ret til at disponere over genstande vederlagsfrit, hvis der er en moralsk forpligtelse hertil eller af hensyn til almindelig anstændighed.

Det står dog arvelader frit for at begrænse bobestyrerens beføjelser i forhold til det, som er fastsat ved lov. Han eller hun har ligeledes mulighed for at bestemme, hvor lang tid bobehandlingen skal vare. Arvelader kan f.eks. nøjes med kun at lade bobestyreren forestå afviklingen af boet og fordeling af aktiverne inden for en kortere periode. Omvendt kan vedkommende også beslutte at give instrukser i sit testamente eller i en arveaftale om at opfylde de testamentariske dispositioner over en længere periode. I princippet kan en langsigtet fuldbyrdelse højst vare 30 år fra datoen for arvefaldet. Alligevel kan arvelader give instrukser om, at bobehandlingen skal fortsætte indtil arvingens eller bobestyrerens død, eller indtil der indtræffer en bestemt begivenhed, som berører en af dem. I sådanne tilfælde kan fuldbyrdelsen af testamentet faktisk vare længere end 30 år.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Der kræves normalt en arveattest eller et europæisk arvebevis for at kunne dokumentere, at arvingen har arveret, f.eks. hvis en arving ønsker at få en grund eller en konto i arveladers navn overført til sit eget navn. Arvebeviset og det europæiske arvebevis er baseret på en formodning om, at den angivne status som arving eksisterer og ikke er underlagt andre begrænsninger end dem, der er anført i arvebeviset eller det europæiske arvebevis. I retssager beskyttes god tro med hensyn til nøjagtigheden af oplysningerne i arvebeviset eller i det europæiske arvebevis. Når en retshandel indgås i god tro med en person, der er bemyndiget i henhold til et arvebevis eller et europæisk arvebevis, er unøjagtigheden af oplysningerne i arvebeviset eller det europæiske arvebevis, således som det efterfølgende er bevist, derfor ikke til skade. Hvis der findes et offentligt testamente (se ovenfor), kan man i sådanne tilfælde undlade at fremvise en arveattest eller et europæisk arvebevis.

Dette websted er en del af "[Dit Europa](#)".

Din [mening](#) om nytten af disse oplysninger er vigtig for os!

Sidste opdatering: 16/03/2026

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.